

lidsfuldt samarbejde. Flertallet vil se positivt på, hvis Københavns Amt senere måtte ønske at deltage i sygehusfællesskabet.

Flertallet lægger endelig vægt på, at sundhedsministeren har tilkendegivet, at et eventuelt underskud i sygehusfællesskabet skal dækkes af Københavns og Frederiksberg Kommuner. Staten kan således ikke medvirke til at dække et eventuelt underskud, uden at der tilvejebringes hjemmel hertil ved lov eller bevillingslov.

Et mindretal inden for flertallet (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) ser positivt på mange af aspekterne i lovforslaget. Mindretallet har dog betænkeligheder ved, hvorvidt det kan sikres, at afstanden til hospitalerne for borgerne kan opretholdes, som den er i dag. Fremskridtspartiet ønsker således, at Hovedstadens Sygehusfællesskab tilstræber, at de nuværende afstande til hospitalerne ikke ændrer sig efter etableringen af fællesskabet.

Fremskridtspartiet ønsker, at man ikke på længere sigt f.eks. om 25-30 år lukker et eller flere af de hospitaler, der indgår i Hovedstadens Sygehusfællesskab, med den begrundelse, at de ikke har specialafdelinger.

Et *mindretal* (Venstres medlemmer af udvalget) indstiller lovforslagene til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet vil stemme hverken for eller imod de til det under I nævnte lovforslag stillede ændringsforslag.

Det er mindretallets opfattelse, at Hovedstadens Sygehusfællesskab er udemokratisk, monopoldannende samt kan bevirke en skævvridning inden for sygehusområdet i Danmark.

Det er Venstres holdning, at der skal være så stor åbenhed om politiske beslutninger som muligt, og at der skal være direkte valg til politiske organer. Det er ligeledes partiets holdning, at de, der lægger udgifts- og serviceniveaet, skal stå direkte til ansvar over for de borgere, der skal betjenes og betale regningen. Samtidig er det mindretallets overbevisning, at de lokale politiske organer, kommunalbestyrelse og amtsråd, bedst kender til de lokale problemer og derfor også bedst kan løse dem. Det mener mindretallet ikke sygehusfællesskabet giver mulighed for, tværtimod. Som illustration af sygehusfællesskabets manglende åbenhed ønsker mindretallet at citere følgende

udtalelse fra et af sundhedsministerens svar til udvalget: »Ligeledes vil kommunalbestyrelsen, under respekt af regler om tavshedspligt, kunne afæske repræsentanten(er) i sygehusfællesskabets bestyrelse oplysninger om sygehusfællesskabets virksomhed«. En efter mindretallets opfattelse besynderlig udtalelse, der helt afslører, hvor lukket og udemokratisk dette fællesskab bliver.

Venstre mener, at det overordnede mål med Hovedstadens Sygehusfællesskab, »at sikre borgerne adgang til undersøgelse, behandling og pleje af høj kvalitet«, kan opnås på bedre måder end ved oprettelsen af dette lukkede, monopolagtige fællesskab. Ifølge et af sundhedsministerens svar til udvalget vil det f.eks. ikke være muligt for borgerrepræsentationen i København eller kommunalbestyrelsen på Frederiksberg at sikre deres borgere behandling på et andet sygehus f.eks. et privathospital, hvis det skulle vise sig, at ventetiden bliver for lang inden for Hovedstadens Sygehusfællesskab. Ministeren skriver blandt andet: »De to kommuner har derfor ikke længere direkte indflydelse på, hvor deres borgere modtager sygebehandling«, og videre: »Da varetagelsen af sygehusvæsenet således entydigt og udtømmende henlægges til sygehusfællesskabet, vil de to kommuner være afskåret fra at yde tilskud til behandling på sygehuse og herunder også private«. Med disse udtalelser fra sundhedsministeren viser regeringen, at oprettelsen af dette sygehusfællesskab griber langt videre ind i det amtskommunale selvstyre, end lovforslaget umiddelbart lægger op til.

Et *andet mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlem af udvalget) indstiller lovforslagene til *forkastelse* ved 3. behandling. Mindretallet vil dog stemme for de til det under I nævnte lovforslag stillede ændringsforslag.

Det er mindretallets opfattelse, at Hovedstadens Sygehusfællesskab ikke vil kunne opfylde sit formål: at skabe en samordning og bedre sygehusbetjening i hele Storkøbenhavn, eftersom Københavns Amt ikke indgår i fællesskabet og arbejdet i den primære sundhedssektor bliver skilt fra arbejdet i sygehussektoren.

Derudover indebærer fællesskabskonstruktionen en række principielle problemer:

– Hovedstadens Sygehusfællesskab er udemo-